

Kondor Katalin: A félelem ára

2024 június 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Mindennek célja csakis a megfélemlítés lehet

Nem a hajdani, nagyszerű francia film készített cikkírással, melynek a pontos címe amúgy A félelem bére, hanem az, hogy tagadhatatlanul és vitathatatlanul félelemben élünk, s komoly összegeket fizetünk azért, hogy amennyire lehet, normális mederben folyjék életünk. Az 1953-ban bemutatott film leginkább a kitűnő színész, Yves Montand főszereplése miatt maradt meg bennem, olyan kiválóan mutatta meg, játszotta el, milyen is a félelem. Az a félelem miatt keletkezett, hogy egy halálos robbanás megakadályozását neki kellett vállalnia. Sofőrként mindössze 24 órája volt neki és a csapatának arra, hogy két teherautónyi nitroglicerinnel átvágjon egy veszélyes terepen, egy sivatagon. Ha jól emlékszem, sikerült neki, játékaival pedig azt is sikerült bizonyítania, hogy a félelem, a rettegés megöli a lelket, valamint betegíti az embert.

Nem nehéz rájönni, hogy ilyen tapasztalatokat nem feltétlenül a filmekből szerzünk, hanem a mindennapjainkból. Bizonyára nincs is olyan ember, aki a félelmet, mint fogalmat ne tapasztalta volna meg élete során. Hiszen már a csecsemő is tart, azaz fél valamitől, egy hirtelen mozdulattól, az elesés, leesés rémétől, a kisgyerekek a hangos szótól, a fájdalomtól és így tovább. A félelemnek bizony ára van, ugyanis betegít. Konkrét betegségeket, gyomorfekélyt, szívbajt, s ki tudja még mennyi nyavalyát idézhet elő, s ezt nem én mondom, hanem az orvostudomány, s a lélektan tudósai. Persze régóta ismerjük azokat a magyarázatokat is, amelyek azt tudatják, van szükséges félelem, és van betegítő félelem. Ezt magunk is megtapasztaljuk naponta, hiszen, ha nem volna félelemérzetünk, sejtésünk a veszélyekről, akkor bizony nagyon sok csapdába esnénk bele, halálos csapdába is. Ismertem egy gyereket – én voltam az – aki négyévesen a padlásról ereszkedett, pontosabban ugrott le egy közönséges és erősen lestrapált, az elszobából elcsent esernyő segítségével. Mert azt gondolta, így lehet repülni. Ha repülni nem is, zuhanni sikerült, kis zúzódás volt az ára. Olykor jobb tehát félni, mint megijedni. Mindenesetre ma már semmiféle ernyővel nem „ejtőzők”.

Aligha kell hozzá különleges megfigyelőképesség, hogy észrevegyük, mindennapjainkat a fortélyos félelem igazgatja. Beléptünk abba az időszakba, amikor a szorongás, a félelem és sürgősen tegyük hozzá, a félelemkeltés korszaka is eljött. Nincsenek véletlenek, érzékeljük ezt már régóta, vagy tán nem is olyan régóta. Mostanság is ijesztgettek már járvánnyal, oltással, háborúkkal, atomfegyverekkel, gyermekeket kipécéző szexuális trükkök átokfutásaival, s az erőszak, a félelemkeltés az iskolákba is beköltözött.

Mindennek célja csakis a megfélemlítés lehet, mégpedig azért, hogy megfélemlítve birka módra tartsuk a megpróbáltatásokat, a riogatásokat, szokjunk hozzá a félelemhez, hiszen a megfélemlített embert, a megfélemlített társadalmat sokkal könnyebb „kezelni”, félrevezetni, s belevonni akarátán kívül is mindenféle akcióba. Napjainkban ezt az atomháború, a világháború réme jelenti. S a vak is láthatja, hogy a politikai elit jelentős része él is a riogatás módszerével. Válaszolt már valakinek a tisztelt olvasók közül egy – a riogatók közé tartozó – politikus is arra a kérdésre, hogyha kiprovokálják az atomháborút, a nép, az istenadta nép hol talál menedéket? Nem mondta el, mert neki csak a maga megmenekülése a fontos. Elmondta már valamelyik kontár WHO alkalmazott, hogy miért akarnak oltásokat ránk erőltetni, miközben azt sem tudjuk, miféle újabb titokzatos járvány közelít? Nem mondta el. Majd megmondják, amikor nekik tetszik. Magyarán sosem. Nos, miközben a feleletükre várunk, tovább folyik a félelemkeltés, no meg a társadalom „átnevelése”. Itt van például egy friss hír, amelyből az derül ki, hogy a kiskamaszok naponta hét-kilenc órát töltenek a képernyő előtt, sokszor az éjszakai alvás helyett is videókat néznek. A hírben azt is olvashattuk, hogy a Netflix vezérigazgatója korábban azt nyilatkozta: „Mi az alvással állunk versenyben, és nyeresre állunk.” Arról nem beszélt, mi lesz az ilyen gyerekekből. Szerintem olyan ember, akit e „módszerrel” tökéletesen át lehet nevelni. Tehát retteghetnek a szülők. És rettegnek is. Mit is tehetnének, amikor 20 centis késsel felszerelkezett kiskorú gyermek szúrja le osztálytársát, csak mert ellenségnek gondolja? Ki válaszol arra, mit lehet ilyenkor tenni?

Nos, a félelem ára nemcsak azért magas, mert félni nem jó. Hanem azért, mert bizonyíthatóan betegít. Szívet lelket, tüdőt, gyomrot. Állandó idegességet, kontrollvesztést, bizalomvesztést és még számos nem kívánatos tünetet okoz. Valamint, s ezt már mindennapjainkban is tapasztalhatjuk, képes „felforgatni” az emberi lelket és a társadalmat is. Talán a bizalomvesztés a legkárosabb a társadalomra nézve. Legalább is mindennapjainkból erre következtethetünk. A fontosabb kérdés persze az, mit tehetünk a betegítő félelem, a rettegés ellen? Jó volna tudni, szakembereknek, pszichiátereknek, pszichológusoknak mi a véleményük erről. Mindenesetre pár „vigasztaló” mondatot találtam az egyik tudományos folyóiratunkban, mely a félelemmel, a rettegés természetével foglalkozott. Nos, arról tájékoztatták a kedves olvasót, köztük a rettegőket, hogy a harminc, negyven évvel ezelőttről kezdve egyre több veszély, melyekkel folyton fenyegettek bennünket már akkor is, úgy is mint az ózonlyuk növekedése, a madarak, állatok betegsége, mint a madárinfluenza, a kergemarha-kór, továbbá az energiahordozók vészes

fogyása, a radioaktív szennyezések, a tengerszint vészes emelkedése, a cunamik, és még számos veszély közül egyik sem okozott megoldhatatlan feladatokat az emberiség számára, vagy éppen be sem következett. Ehhez csak annyit teszek hozzá, hogy talán a hitet sem érdemes kihagyni, amikor félelmeinket szeretnénk mérsékelni.

Kondor Katalin

A szerző újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló